

Nagy József Levente

Szemedben hűvös csobbanás

mint madár a tenger felett
leszállnék de sehol a part
hullámzó mélység a szemed
s vihar tépázza szárnyamat

lankad az erőm — zuhanok
szélbe kiáltom énekem
jajongnak tiszta dallamok
s visszhangtalan a végtelen

szemedben hűvös csobbanás
és kifeszül a pillanat
megérkezés — mi nincs tovább
s halak hordják szét sorsomat.

Mint himbáló levél

egy sóhaj — ami még hátra van
fonnyadt száron himbáló falevél
ki ég és föld között társtalan
kisiklott álom annak a remény

az elmúlás mindig vértelen
maradék létünket fújja a szél
kapaszkodik még az értelem
a lélek kész és csöndben útra kél

csak álom a kisiklott remény
annak ki ég s föld között társtalan
fonnyadt száron himbáló levél
a sóhaj és ami még hátra van

a lélek kész s csöndben útra kél
kapaszkodik semmin az értelem
maradék létünk fújja a szél
mert az elmúlás mindig vértelen.

Ötvös József

Jóska, a falu bolondja

Gyermekkoromban valamire való falunak volt kastélya és legalább egy bolondja. Szegényebb faluban talán csak kastély volt, de egy igazi erdélyi településhez hozzátartozott a falu bolondja is. Mátyás király óta ez nemcsak természetes, hanem még büszkeség is. Szülőfalumban mindkettő már csak régi emlék, mert a kastélyt pár éve lebontották, és Jóskát sem találok sehol. Igaz, a fenyvesben épült egyszerű udvarházat csak mi gyermekek vagy lokálpatrióta pókaiak neveztük kastélynak. De Jóska igazi, hús-vér ember volt.

Emlékeimben arca időtlen: se nem fiatal, se nem öreg. Az ésszerű döntések felelőssége alóli mentesség nyugalmat adott szabad életének, neki többet megengedtek, mint másnak. Olyan volt, mint Mátyás király bohóca, akár az igazat is szemébe mondhatta a hatalomnak. Ezért gyermekként felnéztünk rá. Imbolygó járásában is volt valami különleges, őt egyáltalán nem zavarta, ha rászóltak, hogy siető menésében átlagosnál nagyobb a kilengése.

A pirkadati kakasszó mellett Jóska volt a falu megbízható órája, percnyi pontossággal terelte, hajtotta a felszeg legutolsó házától kezdve — tavasztól őszig — a falu csordáját, és mi tudomásul vettük, amióta ott házak és állatok vannak, ez a falu rendje. Ezt az évszázados rendet az első autóbuszjárat zavarta meg. Jóska és az állatok számára teljesen ismeretlen és rendellenes dolog volt annak az eddig sosem látott, furcsa masinának feltűnése egy mezőségi falu sáros útján. A tehén amúgy is bárgyú nyugalommal megy a legelő felé vezető, megszokott földúton, mintha csak számára taposták volna ki az út közepét. Szomorú, szemerkélő esőben szokatlanul és hirtelen jelent meg a reggeli autóbusz, a tehén ártatlan nagy szemeivel rábámult a mozgó ismeretlenre, a sofőr városi felsőbbrendűségének tudatában hangosan dudálni kezdett, de hiába, mert Boglár ezt a fajta jelzést még nem ismerte. Jóskának kellett a nehéz helyzetet megoldani, de a falu történetének első forgalmi dugójánál csak egy szépen faragott mogyorófa bot volt a kezében. Ezzel a szívéhez nőtt mogyorófa bottal próbálta az út közepén megállt tehén elmozdítását, de dobása célt tévesztett s botja ott csattant az autóbusz csillogó oldalán. Ekkor megállt az idő, mint Józsué idejében, amikor az emóriak legyőzéséhez nem volt elég egy nap, s Isten megállította a Napot az égen. A sofőr tűzokádó szemekkel érkezett le a sáros földre, a megilletődött állatok kitértek előle, ahogy felemelt kézzel és hangos szitkozódással közeledett a riadtan álló Jóska felé, de az ütésre indult kéz megállt a levegőben, amikor az út szélén felhangzott a tanító néni éles hangja:

— Nem látja, hogy bolond!?
